

angaaende de forskellige Partiers Opfattelse af det militære Spørgsmaal, skal Socialdemokratiets Stilling overfor Krigen, og hvad dermed staar i Forbindelse, vise sig at være mindst lige saa god som den Stilling, Præsterne har indtaget til denne Sag.

Det, jeg ellers ønskede at tale om, var nærmest de Bestræbelser, der er kommet til Orde her i Tinget for, at vi, næst efter at sikre os Freden udadtil, skulde søge at holde vort økonomiske Liv i Ligevægt, saaledes at der bragtes den mindst mulige Forstyrrelse ind paa dette Omraade. Det er udtalt af flere Talere, at det skal være Rigsdagens og Regeringens Opgave, og Rigsdagen har allerede ved en Række Love i den overordentlige Rigsdagssamling sat Regeringen i Stand til at gribe ind paa snart sagt alle Omraader. Ikke mindre end 23 Love fik vi vedtaget i den overordentlige Rigsdagssamling, som gav Regeringen en meget udstrakt Bemyndigelse i saa Henseende. Det er saaledes overladt til Regeringen at gribe ind mod hensynsløs privat Spekulation, mod Spekulanter, som vil søge at benytte den vanskelige Situation til en hensynsløs Udbytning af andre Samfundsklasser. Jeg indrømmer, at det naturligvis er vanskeligt for Regeringen altid at kunne gribe ind i det rette Øjeblik og med den Fasthed, som mange maaske kunde ønske. Der har jo ogsaa været fremsat en Del Kritik af Regeringens Handlinger paa dette Omraade, og jeg kan ikke nægte, at jeg ved visse Lejligheder gerne havde set, at man baade havde handlet hurtigere og maaske ogsaa havde grebet noget kraftigere ind. Ved Finanslovsforslagets Fremlæggelse forleden betegnede Finansministeren den Panik, som var rejst straks efter Krigens Udbrud, som en hæsleg Panik, der havde givet sig Udslag i Guld tørst, Kulforgyldning o. s. v. Jeg er enig med Finansministeren i, at det var grimt at se den Spekulation, som adskillige store Firmaer lagde for Dagen i disse Dage, og jeg havde gerne set, at for Eksempel Jernbaneadministrationen havde vist lidt mindre Nervøsitet og ikke bidraget til at forgylde en af disse Kulgrosserere, som tidligere har været Medlem af et af Venstres Ministerier. Jeg havde gerne set, at dette ikke var sket, men det er naturligvis, indrømmer jeg, vanskeligt i en saadan Situation altid at gribe det rette; det vilde imidlertid være overordentlig heldigt, om Staten gik foran med at bevare den fornødne Ro, for jo mere Nervøsitet der skinner igen-

nem de Foranstaltninger, der foretages af det offentlige, des mere maa man befrygte, at Nervøsiteten vil brede sig til den private Virksomhed. Jeg tror for øvrigt, at baade Kulgrossererne og adskillige andre i deres alt for glubske Profitjagt i disse Dage maaske har skadet sig selv mere, end de har gavnet sig ved de alt for opskruede Priser, idet de derved sikkert har bidraget til, at mange, der ikke tidligere kunde faa Øjnene op for kooperative Foretagenders Betydning, efter det, der er sket i denne Tid, vil faa Øjnene opladt derfor og gennem saadanne Sammenslutninger søge at frigøre sig for de Baand, som de store privatkapitalistiske Forretninger har lagt paa Folket.

I denne Forbindelse vilde jeg gerne ganske kort omtale Prisreguleringskommissionen. Dens Virksomhed har været gjort til Genstand for megen streng Kritik. Populær er denne Kommission absolut ikke blevet ved sin Virksomhed; men jeg erkender, at den har en overordentlig vanskelig Opgave at løse, og at man derfor maa være noget forsigtig med sin Kritik mod Kommissionen. Jeg tror dog, det vilde være heldigt, om maaske den højtærede Indenrigsminister kunde give Tinget og Offentligheden nogle Oplysninger om denne Kommissions Virksomhed. Indenfor København lykkedes det jo Kommissionen at forhindre en alt for ublu Prisstigning paa Brød. Jeg tror dog ikke, at det saa meget skyldtes Prisreguleringskommissionens Arbejde; det var snarere Arbejdernes Fællesbageri, der i saa Henseende udøvede en gavnlig Virkning. I øvrigt maa jeg sige — det gælder ikke alene København, men hele Landet —, at de Bagerier, som Arbejderne har oprettet igennem Sammenslutninger, i høj Grad har bidraget til, trods de høje Kornpriser, at forhindre, at Prisen paa Brødet blev skruet urimeligt højt op. Men det, jeg gerne vilde have den højtærede Indenrigsminister til at oplyse lidt om, er, om det ikke kunde tænkes, at Tiden snart var inde til, at man fik Maksimalpris fastsat paa Brødkornet. Der har jo været forhandlet herom; det er kommet frem igennem Referater fra Møderne i Kommissionen. Sidst var Sagen til Behandling paa et Fællesmøde, hvor Repræsentanter for Landboforeninger, Husmandsforeninger og en Del andre Foreninger var samlede for at drøfte Spørgsmaalet, og da var der stærk Strid om, hvorvidt Fastsættelsen af en saadan Maksimalpris vilde være betimelig. Jeg tror nu, den vilde være overordentlig